

KRATKOČASNIK

A watercolor illustration of a large, brown tree with many branches, set against a background of a winding blue river and a sky with purple and blue hues. The ground is depicted in shades of green and yellow.

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2017/18, 1. januar 2018, številka 1, letnik VII

»V Sloveniji imamo zelo veliko dobrih, izjemnih pevskih
zborov«

Potujoča muzika

Pasavček na obisku

Izdelovanje venčkov

Snežaki v Vrtnu Debro

Jumicar

Dan slovenske hrane

Dedek Mraz na obisku

Čudovita fotografija je najbolj odvisna od človeka

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 1. januar 2018, številka 1, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Nika Brečko, Sumeja Kasupović, Aleks Korun, Lina Jakopič, Rina Medjić, Julia Pristovnik, Ema Lapornik, Hana Obrez, Neli Kajtna, Urška Gorišek, Lea Seme, Miha Jančič, Luka Zorko, Darja Vodopivec, Živa Mešel, Tian Horjak

Naslovnica: Hana Obrez

Podlaga strani: Špela Videc

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU S POMOČNICO RAVNATELJA

»V Sloveniji imamo zelo veliko dobrih, izjemnih pevskih zborov ...«

Mateja Škorja je na začetku letošnjega šolskega leta postala pomočnica ravnatelja. Čeprav to ni zanemarljivo, je na nek način treba še večjo pozornost nameniti njenemu delu z mladimi in uspehom na področju zborovskega petja. Kljub obilici dela si je z veseljem vzela čas za klepet z nami.

Izhajate iz družine z več otroki. Najbrž imate na otroštvo precej lepih spominov ... Kakšen je bil odnos družinskih članov do glasbe? Ali se poleg vas še kdo od vaše prvotne družine ukvarja z glasbo?

Na otroštvo imam zelo lepe spomine, saj smo bili vsi tesno povezani z glasbo. Naš oče je bil samouk več glasbil, pel pa je tudi v pevskemu zboru. Očetovo navdušenje nad glasbo se je preneslo tudi na nas, otroke. Doma smo imeli kar veliko glasbil: klavir, harmoniko, violino ... Seveda pa smo še danes vsi tesno povezani z glasbo in jo imamo zelo radi.

Se morda spomnite, kdaj vas je glasba prvič prevzela?

Doma smo se velikokrat zbrali in peli pesmi, zato lahko rečem, da me glasba spremlja že od rojstva.

Ali ste kdaj kot otrok razmišljali o pevski karieri?

Ne, o tem res nisem razmišljala, ker mislim, da nimam posebej lepega glasu.

Kaj vam pomeni glasba na splošno?

Pomeni mi zelo veliko, saj me, kot sem že omenila, spremlja že celo življenje. Zdi se mi, da zaradi glasbe svojega poklica ne jemljem kot neko nujno zlo, ker mi je hkrati konjiček in v veselje.

Vaše prvo delovno mesto ni bilo v naši šoli, ampak v Osnovni šoli Polule. Kako se spominjate svojih prvih učiteljskih glasbenih korakov in kaj vam je najbolj ostalo v spominu iz te osnovne šole?

V tisti šoli je bilo zelo malo pozornosti namenjene glasbi in učenci niso bili posebej glasbeno izobraženi. Ker je pred menoj tam učila zelo stroga učiteljica, sem morala, ko sem prišla, na

novu ustanoviti pevski zbor in še nekaj manjših skupin, ker so se me učenci na nek način ustrašili, še preden sem sploh prišla. Sicer sem pa vedno imela dober odnos z drugimi učitelji, s svojimi sodelavci, tudi izven šole. A zdi se mi, da ta šola ni bila naklonjena glasbi.

Kaj je preusmerilo vaš korak s Polul v Laško?

Priložnost, da sem lahko učila samo glasbo, ker sem v OŠ Polule, ki je bila zelo majhna šola, učila

tudi gospodinjstvo, prvo pomoč, včasih tudi etiko ... Vedela sem tudi, da je v Laškem pred menoj učila glasbo učiteljica, ki je imela zelo dobre pevske zборе, zato je bilo potem lažje delati s takšnimi otoki, ki so že bili navajeni dela.

Naša šola je precej večja od OŠ Polule. Je to prednost ali slabost?

Mislim, da je zelo velika prednost, saj so razredi veliko večji glede števila učencev, zato se da bolje delati z več otroki.

Do letošnjega šolskega leta ste bili učiteljica glasbe in vodja MPZ Trubadurji. Z njim ste dosegali vidne uspehe na regijskih, državnih in tudi mednarodnih tekmovanjih. Katere dosežke bi izpostavili kot najpomembnejše? Zakaj?

Najbolj me je skrbelo pred državnim tekmovanjem, saj sem prej 25 let hodila poslušat druge zборе, ki so peli res prekrasno. Zdelo se mi je, da naš zbor tega nikoli ne bo zmogel. Ko smo potem prišli do priložnosti, da smo se lahko pokazali na državnem tekmovanju in smo potem tudi dosegli lep uspeh – zlato priznanje – je to res bil preboj in smo si takrat res veliko upali.

Od začetka letošnjega šolskega leta ste tudi pomočnica ravnatelja v PŠ Debro, poleg tega

ostajate vodja pevskega zbor. Kako vam uspe usklajevati vse obveznosti?

Je kar naporno, sploh zanimivo je bilo zadnje štiri mesece, ko smo imeli s pevskim zborom zelo velik cilj – udeležbo na Potujoči muziki. Je pa sicer delo pomočnice ravnatelja popolnoma drugačno od mojega prejšnjega dela. Drugače to delo opravljam z velikim veseljem, vendar se bo čez čas zgodilo, da ne bom poznala več vseh otrok, kot sem jih doslej, ko sem učila vse razrede.

Kaj vam pomeni delo z mladimi?

Zelo rada delam z mladimi, saj se zelo razumemo. Takrat pozabim na svoja leta in se mi zdi to nekaj najlepšega.

Pred letom ali dvema je bilo v medijih mogoče zaslediti resno skrb glede zborovskega petja, ki naj bi počasi izginjalo. Se vam zdi, da je situacija danes enaka?

Ne, sploh ne. V Sloveniji imamo zelo veliko dobrih, izjemnih pevskih zborov, tako otroških, mladinskih kot odraslih. Tudi raven je visoka in k temu tudi pripomore petje v osnovni šoli, da je to sistematično urejeno. Sploh otroci, ki hodijo k pevskega zboru, so zelo organizirani, imajo dobro koncentracijo in se znajo pojavljati na odrih. So pa to vrline, ki pridejo v življenju zelo prav.

Kakšno prihodnost bi napovedali slovenskemu zborovskemu petju na splošno?

Rekla bi, da ima lepo prihodnost, ker zanimanje za petje ne upada. Je tudi veliko lepih priložnosti, kjer se lahko pokažemo (Zborovski bum, Potujoča muzika, razni dogodki v okviru šole, občine ...). Morali bi pa biti veliko bolj ponosni na to, kako imamo to področje sistematično urejeno v šolah.

V okviru šole skoraj ni prireditve, na kateri ne bi sodelovali. V preteklem šolskem letu ste tako soorganizirali tudi Kresnička, znano delo Radovana Gobca. Kako gledate nanj zdaj, ko je minilo že nekaj mesecev?

Imeli smo deset predstav, ki so bile zelo dobro obiskane. Zdi se mi, da smo s to predstavo navdušili ogromno otrok in je zdaj tudi otroški zbor številnejši, poleg tega so pevci tudi zelo napredovali.

Kakšni so vaši kratkoročni načrti?

Kratkoročno moram »speljati« to šolsko leto, ker sem prvo leto pomočnica ravnatelja in ne vem točno, kaj vse me še čaka.

Vaš uspeh na glasbenem področju je med drugimi opazila tudi lokalna skupnost. Pred kratkim ste na proslavi ob občinskem prazniku prejeli bronasti grb Občine Laško. Kaj vam pomeni?

Pomeni mi lepo pozornost, ker je lepo, če kdo opazi, da se trudiš, da trdo delaš. Sem pa vesela, da so mi nagrado podelili kot učiteljici. Mislim, da se to še ni zgodilo.

Najbrž vam ne ostane veliko prostega časa. Kolikor vam ga – kako ga najraje preživljate?

Če bi lahko, bi ves čas lenarila, ampak preprosto za to ni časa (smeh).

Glasbeno delovanje je zagotovo tesno povezano z različnimi prilogami. Lahko izpostavite katero, ki vam je še posebej ostala v spominu?

V Rogaški Slatini smo odšli na oder na generalko, učiteljici spremljevalki, ki sta skrbeli za garderobo in obleke, sta čakali zadaj. Ob koncu generalke smo odšli z odra pri drugem izhodu, tako da smo se zgrešili. Malo pred našim nastopom sta prišli čisto prestrašeni in zaskrbljeni (smeh). No, to je bila ena ljubših prilog, jih je pa bilo še ogromno.

In še za konec ... Kaj bi položili na srce današnjim mladim?

Naj bodo optimistični in naj gledajo na življenje pozitivno, ker če imaš nek cilj, se vedno najde pot. In ne obupovati.

Ema Lapornik

Foto: Osebni arhiv Mateje Škorja

POTUJOČA MUZIKA

Pester in zahteven izbor skladb

16. decembra smo se pevci mladinskega pevskega zbora OŠ Primoža Trubarja Laško odpravili v Cankarjev dom, da bi tako kot drugi zbori pokazali, kako mogočen je naš glas in kako močna je naša ljubezen do petja.

Temu dnevu smo posvetili veliko popoldnevov, večerov in sobot v zadnjih mesecih. Vsak se je potrudil po svojih najboljših močeh in morda žrtvoval tudi kakšno oceno na račun petja.

Moramo pa povedati, da je bil izbor skladb zelo pester in zahteven, zato smo včasih tudi podvomili v svoje sposobnosti. Vendar smo se s pogumno držo borili naprej in verjeli v svoje petje. Občutek ob tem, ko stojiš na odru največje kulturne ustanove pri nas, odru Gallusove dvorane

Cankarjevega doma v Ljubljani, in petje v zboru najboljših pevcev iz celotne Slovenije sta neverjetna.

Seveda nam nikakor ne bi uspelo brez zborovodkinje Mateje Škorja. Pravi, da smo glas naše šole ponesli daleč iz Laškega. V lepoti skupnega ustvarjanja smo vsi zelo uživali, prav tako se zelo veselimo prihodnjih glasbenih podvigov in skupnih ustvarjanj.

Hana Obrez

Na velikem odru je bilo združenih 15 najboljših slovenskih mladinskih zborov in čisto petje izjemnih mladih pevcev je ubrano zvenelo ter razveseljevalo poslušalce polno zasedene velike dvorane. Kar je še posebej pomembno in razveseljivo, je to, da se je 31 naših pevk in pevcev na ta častitljiv dogodek intenzivno in dolgo pripravljalo. Z velikim navdušenjem in vso resnostjo so se zadnja dva meseca skoraj vsak dan udeleževali popoldanskih vaj in pod vodstvom zborovodkinje Mateje Škorja ustvarjali ter tudi ustvarili nepozaben nastop, na katerega smo lahko v Laškem in naši šoli izjemno ponosni.

Jasna Lapornik

OTROŠKI PEVSKI ZBOR

Skušali priklicati ljubljanskega zmaja

Otroški pevski zbor Trubadurčki iz matične šole in PŠ Debro je sodeloval pri projektu **Pesmi babic in dedkov**, ki ga je razpisala založba Rokus Klett.

V sklopu omenjenega projekta je nastopil na 33. Slovenskem knjižnem sejmu v Cankarjevem domu, kjer je zapel slovensko ljudsko pesem Pleši, pleši, črni kos. Zbor se je nastopa udeležil,

ker učenci radi pojejo, nastopajo, zastopajo našo šolo in raziskujejo. S petjem so poskušali tudi priklicati ljubljanskega zmaja.

Tanja Bezgovšek

PROMETNA VARNOST

Pasavček na obisku

V četrtek, 30. novembra, smo imeli v Debru na obisku pasavčka. Prvošolce in drugošolce je s pomočjo igre, zabave, zgodb in ugank opozoril na varnost v prometu.

Prepoznavali smo prometne znake, se učili pravilne hoje po pločniku in ponovili pravila pri prečkanju ceste. Pasavček nas je opomnil, da rutico

nosimo okoli vratu in ne na glavi. Zelo zanimiv je bil tudi poskus, ko smo vrgli na tla jajce s čelado, ki se ni razbilo. Izvedeli smo tudi precej zanimivosti o pasavcu. Najbolj smo si zapomnili to, kar pravi pasavček: »Red je vedno pas pripet.«

Na pripenjanje v avtu bomo opozorili tudi ostale voznike in potnike. Preživeli smo zabavno in poučno druženje s Pasavčkom.

Lidija Podmenik
Foto: Mateja Škorja

ONIS

Izdelovanje venčkov

V petek, 1. decembra, je tudi naš oddelek zajelo decembrsko vzdušje.

Zbrali smo mah, različne veje smrek, cipres in drugih iglastih dreves. Po omarah smo pobrskali za trakovi, okrasnimi bunkicami in raznimi dodatki. Orehove lupinice in nabrane storže smo odeli v zlate in srebrne odtenke ter se lotili dela. Ob poslušanju glasbe so nastajali venčki in aranžmaji, za katere smo prepričane, da bi nam jih zavidali celo v kakšni priznani cvetličarni. S svojimi izdelki smo tako popestrili hodnik, veliko šolskih pisarn in kabinetov. December smo torej odlično začeli. Z veseljem smo pričakovali še preostale praznične dogodke.

Mina Čibej, Valentina Gartner in Patricija Jazbec

KNJIŽNICA DEBRO

Snežaki v Vrtcu Debro

Tretje srečanje šolske knjižničarke in otrok iz debrskega vrtca je bilo 6. decembra 2017, na god svetega Miklavža, prvega dobrega moža, ki nas obišče in obdaruje v decembru. Decembrsko srečanje že tradicionalno organiziramo v avli vrtca. Tudi tokrat so me otroci pričakali v praznično okrašeni avli, ob kaminu in novoletni jelki.

Najprej me je presenetila ravnateljica Vrtca Laško z darilom, ki ga je Miklavž pustil zame. Dobila sem veliko čokolado in šibo z rdečo pentljico, ker sem bila pridna. Tisti, ki so bili poredni, so namreč dobili samo šibo, in še to brez pentljice. Sledila je uganka o snegu, nato so otroci poslušali pravljico Snežaki v vrtcu pisateljice Branke Jurca. Da so zbrano poslušali, so dokazali z odgovarjanjem na vprašanja, ki sem jih postavljala ob ilustracijah v slikanici. Pogovarjali smo se tudi o tem, kaj vse potrebujemo za izdelavo snežaka in kakšno vreme imajo radi snežaki. Za zaključek so otroci prisluhnili še pesmici o sneženem možu Kajetana Koviča.

Ponovno se bomo srečali v januarju, ko bo na vrsti nova pravljica. Srečno, zdravo in uspešno leto 2018!

Lidija Toplišek

DOŽIVLJAJSKA SPISA

Družina v Valenciji**Maja sem z družino odšla na izlet v Valencijo.**

Na letališče smo prispeli okrog devete ure, saj je letalo vzletelo ob pol desetih. Na letalu sem zelo uživala, saj sta mi mami in ati pustila tablico. Vozili smo se le dve uri, a se mi je vleklo kot še nikoli. Ko smo le prišli, smo najprej z letala vzeli kovčke in se odpravili na metro. Ta nas je pripeljal točno v središče mesta, kjer smo imeli apartma. Ko smo vstopili vanj, smo odložili kovčke in odšli na večerjo. Jedli smo pico in pili vodo. Bilo je že zelo pozno in odšli smo spat.

Zjutraj smo pojedli zajtrk in se odpravili na igrala. Ko sva se s sestrico naveličali, smo odšli v biopark. To je živalski vrt, kjer so živali spuščene. V njem je tudi veliko restavracij. V eni smo polizali sladoled, potem smo odšli na predstavo, kjer smo videli tudi šolarje, ki so imeli uniforme.

Iz bioparka smo šli na kosilo v restavracijo La Pepica, kjer smo jedli paello, ki je španska tradicionalna jed iz riža, mesa in zelenjave. Po kosilu smo odšli na peščeno plažo. S sestrico sva zgradili peščeni grad. Kmalu se je znočilo in odšli smo v apartma, kjer smo utrujeni zaspali.

Naslednje jutro smo pojedli zajtrk in se odpravili v največji akvarij v Evropi. Tam smo si med drugim ogledali delfinjo predstavo, ki je bila zelo zanimiva. Po akvariju smo se odpravili v izsušeno strugo reke, ki je bila spremenjena v park. Malo smo se sprehodili in odšli v apartma, kjer smo zaspali, saj je bila že noč. Naslednje jutro smo vstali in odšli na letalo.

Imeli smo se super in bilo je krasno.

Ajda Ferme

Družinski piknik**Minil je teden od začetka poletnih počitnic. Tisti dan smo imeli družinski piknik na Marofu kot vsako leto. Vsi smo komaj čakali, da se bomo pripeljali na Marof.**

Ko smo prispeli, smo zložili stvari iz avta, postavili hrano na mizo, pripravili žar in okrasili okolico. Pogled na jezero je bil prečudovit.

Kmalu so prispeli vsi sorodniki in tudi pes Bono. Medtem ko so se odrasli pogovarjali, sta se moj bratec in mrzli bratranec igrala na igrišču. Z mrzlo sestrično Veroniko sva sprehajali psa Bona.

Zagledali sva gozd in odločili sva se, da ga greva pogledat. V gozdu je bilo temno. Ker je Veronika vedno pripravljena na akcijo, je imela s sabo žepno svetilko. Pes Bono me je potegnil globoko v gozd, Veronika nama je s težavo sledila. Bono naju je pripeljal do stare lope, vstopili smo vanjo. Bila je razmajana, prašna in v kotih so visele

pajčevine. Obe naju je bilo zelo strah. Nato je nekdo zakričal, stekli sva ven. A nisva našli poti iz gozda, Bono pa je zavohal sled in naju je peljal še globlje v gozd. Stopila sem na drseč kamen, zato mi je spodrsnilo in vsi trije smo zgrmeli v jezero. Začeli smo plavati. Veroniko je zgrabil krč. Uprla se je na Bona in izvlekli smo se iz jezera. Prišli smo k odraslim in vsi so se začudili, zakaj smo vsi premočeni. Povedali smo jim, kaj se je zgodilo. Na koncu naju je Bono obliznil po obrazu in vsi so se začeli smejati.

Pojedli smo kosilo. Še dolgo v noč smo plesali. Na koncu se je Bono vrgel v vodo. Ta dan mi je za vedno ostal v spominu. Zelo rada se ga spominjam.

Nika Pipan

Moje nadaljevanje pesmi **Gobji ples**

Mušnica ga je zavrnila,
vražjega gobana pa k sebi povabila.

Plesala sta do zore in se vrtela,
dokler dosti nista imela.

Jurček globoko je v sebi trpel,
ker z mušnico zalo plesati ni smel.

Ko to žalost je mušnica opazila,
je jurčka k sebi na plesišče povabila.

Tako so vsi skupaj prešerno plesali
in se na ves glas smejali.

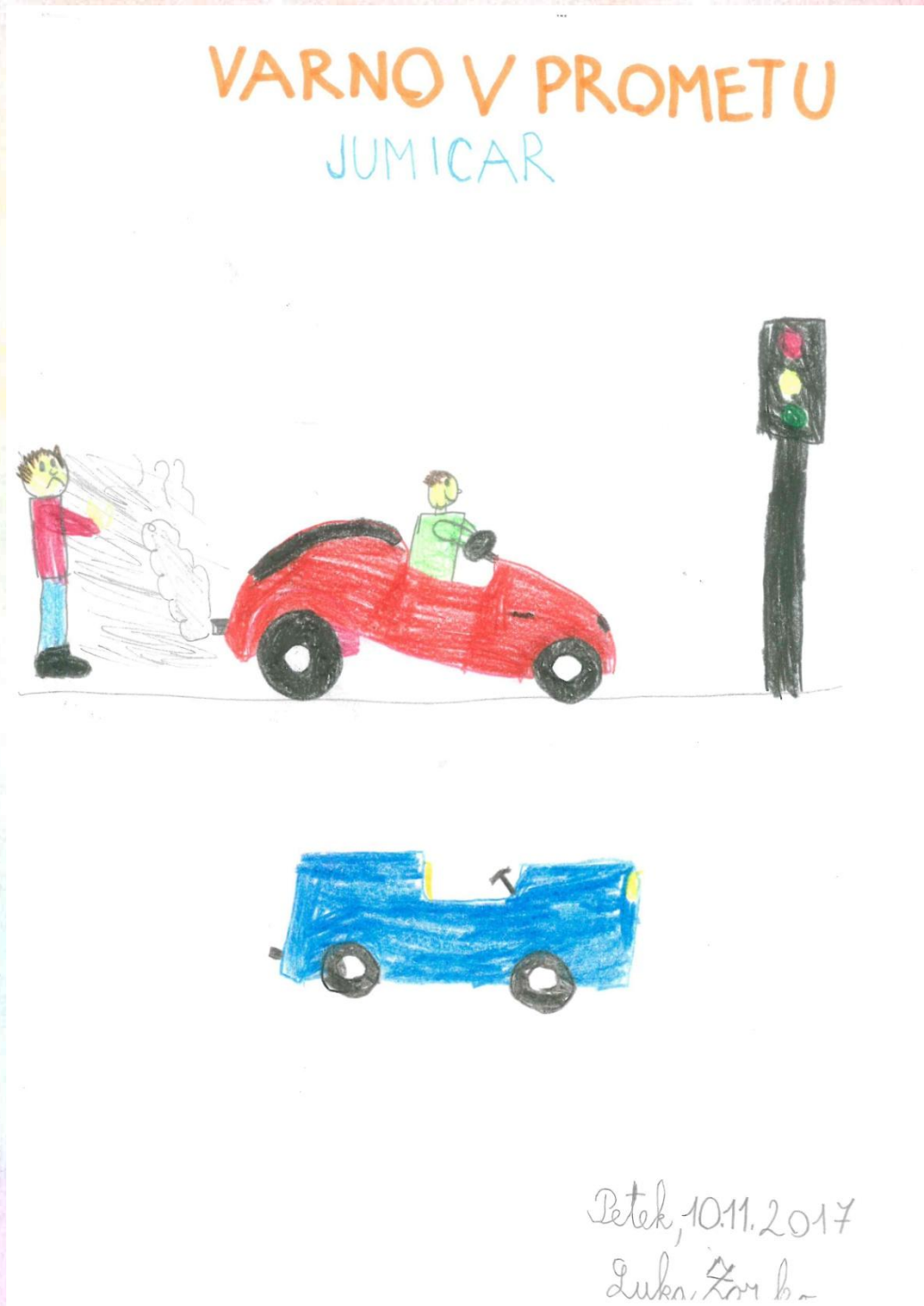
Neli Kajtna, 5. a POŠ Debro

PŠ DEBRO

Jumicar

V petek, 10. novembra, so imeli učenci četrtega in petega razreda PŠ Debro predavanje o prometu in vožnjo z avtomobilčki Jumicar. Kot vsako leto so bili tudi letošnji udeleženci več kot navdušeni nad izkušnjo.

Urška Gorišek: »Ta dan sem se veliko naučila o prometu. Preden smo se začeli voziti z avti, smo se razvrstili v skupine. Z Niko sva se odločili, da se bova peljali skupaj z avtom za dva. Bili sva v tretji skupini. Bilo naju je malo strah. Ko sva se začeli voziti, sva pozabili na strah. Prva sem peljala jaz, druga Nika. Tega dogodka ne bom nikoli pozabila.«

Lea Seme: »Ta dan sem se veliko naučila o prometu. Ugotovila sem, da ne smeš biti pozoren samo na upravljanje avtomobila, ampak tudi na cesto. Zelo sem vesela, da sem lahko poskusila. Moja vožnja je bila zelo razburljiva in pretresljiva.«

Neli Kajtna: »Jumicar bo vedno ostal v mojem spominu, saj sem se veliko naučila o prometu in mi bo to zagotovo koristilo v življenju. Bilo je tudi zelo zabavno, ker smo se po poligonu vozili z njihovimi avtomobilčki.«

Miha Jančič: »Najprej smo šli v učilnico in se pogovarjali o prometu in cestnih pravilih. Spoznali smo, da je pomembno pravilo, da ostanemo živi. Nato smo odšli vozit majhne avtomobilčke, kjer smo tudi morali upoštevati prometne znake. Bilo mi je zelo všeč.«

Luka Zorko: »Najprej smo se v učilnici pogovarjali o varnosti v prometu, potem smo šli na igrišče in si ogledali progo, po kateri smo se kasneje vozili z avti na bencin. Bilo mi je zelo všeč, samo avti so bili prepočasni in smrdelo je po izpušnih plinih.«

Darja Vodopivec: »Naučila sem se, da je zelo pomembno, da upoštevamo prometne znake in semaforje. Zelo zanimivo se mi je zdelo na teoriji in na vožnji. Ta dan nikoli ne bom pozabila.«

Živa Mešel: »Ko smo prišli na igrišče, me je bilo strah, da se bom zaletela in povzročila prometno nesrečo. S sošolko Ano sva se peljali v enem avtomobilu. Čez čas naju ni bilo več strah. V miru sva se vozili do konca. Bila je odlična izkušnja za vse.«

FOTOREPORTAŽA

Znanje je pomembno tudi v prometu

Irena Plevnik

Jaz in kolo

Jaz in kolo, brez njega ne bi šlo.
Skupaj od malega rasteva, drviva
in ko padeva, praske dobiva.
Zato moj ati kolo mi ravna,
medtem, ko me mami z obliži štemplja.
Brez zavor poletela bi do neba,
saj midva prava norca sva.

Tian Horjak, 5. a PŠ Debro

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Dan slovenske hrane

Vlada Republike Slovenije je na 33. redni seji 11. oktobra 2012 sprejela sklep o razglasitvi dneva slovenske hrane. Obeležujemo ga vsak tretji petek v novembru. S tem praznikom dajemo v Sloveniji pridelani hrani pomemben pečat.

Glavne cilje oziroma namene razglasitve takšnega dne predstavljajo podpora slovenskim pridelovalcem in predelovalcem hrane ter spodbujanje zavedanja in pomena domače samooskrbe, ohranjanje čistega, zdravega okolja, ohranjanje podeželja, seznanjanje mladih s postopki pridelave in predelave hrane ter spodbujanje zanimanja za dejavnosti na kmetijskem področju.

V petek, 17. novembra, je bil tradicionalni slovenski zajtrk. V naši šoli smo ta dan jedli domač kruh z maslom in medom ter pili domače mleko. S tem želimo podpreti lokalne pridelovalce in spodbuditi pomen lokalne hrane, saj je takšna hrana bolj zdrava in kakovostnejše. Na ta dan so v šolo prišli čebelarji, ki smo jim zapeli pesem Čebelar (foto). Anketirali smo tudi nekaj učencev in jih povprašali o njihovi najljubši hrani.

Nika Brečko in Sumeja Kasupović

Z veseljem pripravljamo zdrave obroke

Čas hitro beži in za nami je tretji petek v novembru, ki je namenjen tradicionalnemu slovenskemu zajtrku.

Tisto jutro smo v kuhinji kuharice še bolj z vnemo pripravljale zajtrk za naše učence. Domač kruh iz krušne peči so pripeljale gospodinje –kmetiji Primož in Bezgovšek – med od laških čebelarjev maslo in mleko pa mlekarna Celje. Jabolka smo dobili od okoliških kmetov. Tudi učenci so se

veselili zajtrka, saj jim zelo veliko pomeni, poleg tega so se tudi pri urah gospodinjstva pogovarjali, kako pomemben je zajtrk. V veselje nam je, ker smo pripravile zdrav obrok za naše učence.

Anica Mehle

ANKETA

Aljaž Deželak:
»Rogljčke.«

Larisa Kolarec:
»Marmeladne rogljčke.«

Kaj najraje ješ za zajtrk?

Rebeka Zajtl:
»Mlečni zdrob.«

Matevž Kolar:
»Pašteto.«

Katarina Maček: »Kruh in čaj.«

Larisa Kolarec:
»Pico, omfri, hamburger, palačinke z nutello.«

Kaj na splošno rad ješ?

Katarina Maček:
»Testenine.«

Matevž Kolar:
»Pico.«

Aljaž Deželak:
»Kebab in palačinke.«

Rebeka Zajtl:
»Njoke, kanelone.«

Nika Brečko in Sumeja Kasupović

FOTOREPORTAŽA

Zdravo in dobro

Foto: Aleks Korun

PŠ ŠENTRUPERT

Slovenski tradicionalni zajtrk in Čebelice

V Podružnični šoli Šentrupert smo tretji petek v novembru namenili tradicionalnemu slovenskemu zajtrku.

Zavedamo se, da je pomembno zajtrkovati in jesti živila, pridelana v Sloveniji, oziroma živila, ki so pridelana v bližini našega domačega kraja.

Zajtrk je vseboval kruh, maslo, med, mleko in jabolko. Naši želodčki so se napolnili in tako smo bili pripravljeni, da smo skupaj odpeli Čebelarja. Vse skupaj smo malce popestrili, saj nas je

spremljal na baritonu Nejc Bezgovšek in na harmoniki David Mraz. Muzikanta sta naša četrtošolca. Zborček smo začinili še s čebelicami in rožicami, ki so veselo poplesavale med našim petjem.

Vse skupaj smo tudi posneli in posnetek objavili na Youtubeu (<https://youtu.be/ecfagItyIpI>).

Kolektiv šole

Lina Jakopič

PŠ ŠENTRUPERT

Obisk dedka Mraza

Tako je! Dedek Mraz je v ponedeljek, 18. decembra, obiskal tudi otroke v Šentrupertu. Vsi so ga nestrpno pričakovali. Prav tako jih je tudi zelo zanimalo, ali so bili dovolj pridni, da jih bo dobri mož nagradil s kakšnim darilcem.

Po malici so se vsi učenci zbrali v eni od učilnic, kjer so nestrpno pričakovali dedka Mraza. Končno je skozi vrata prišel bradati mož in vse lepo pozdravil. Otroci so ga pozdravili z vsem znano pesmico Dedek Mraz prihaja, ob kateri je veselo prepeval tudi on. Nato so sledile zanimive deklamacije, ki so jih predstavili učenci prvega in drugega razreda. Pri tem so se zelo potrudili. Ampak za darila in dobrote se je vredno potruditi, kajne?

Učenci so bili polni pričakovanj, ko so videli, da je na saneh s sabo pripeljal tudi veliko mamljivih daril. Dedek Mraz jih je začel deliti, in sicer sta iz vsakega razreda ponje prišla po dva predstavnika. Preden jim je izročil darila, so morali učenci zapeti še kakšno pesmico, odgovoriti na enostavna vprašanja in podobno. Učenci so bili zelo veseli daril in so dedku Mrazu

obljubili, da bodo ostali tako pridni in poslušni tudi v prihodnje, on pa jim je obljubil, da če bodo držali besedo, se bo spet vrnil ob letu, seveda z darili. Dedek Mraz se je z otroki tudi z veseljem fotografiral in jim zaželel lepe praznike.

Žal ima ta naš dobri mož veliko dela, zato se je nato poslovil in odpravil na dolgo pot, ki jo je imel še pred sabo.

Potem je sledilo odpiranje daril, kar so učenci počeli z velikim zanimanjem in s čarom v očeh. Neizmerno so bili veseli novih igrač, ki so jih dobili. Prav posebno doživetje je bilo spremljati ta doživetja otrok in se veseliti z njimi, saj so pridobili mnogo prekrasnih igrač, ki jim bodo dobro služile v prihodnje.

Ob tej priložnosti se za darovana sredstva iskreno zahvaljujemo Krajevni skupnosti Šentrupert.

*Siva kučma, bela
brada, topel kožuh,
zvrhan koš.*

*Joj, že prišel je med nas
stari, dobri dedek Mraz.*

Katja Križan

Foto: Martina Arbajter

FOTOGRAFIRANJE

Zadovoljstvo mladih fotografinj zaradi osvojenih nagrad

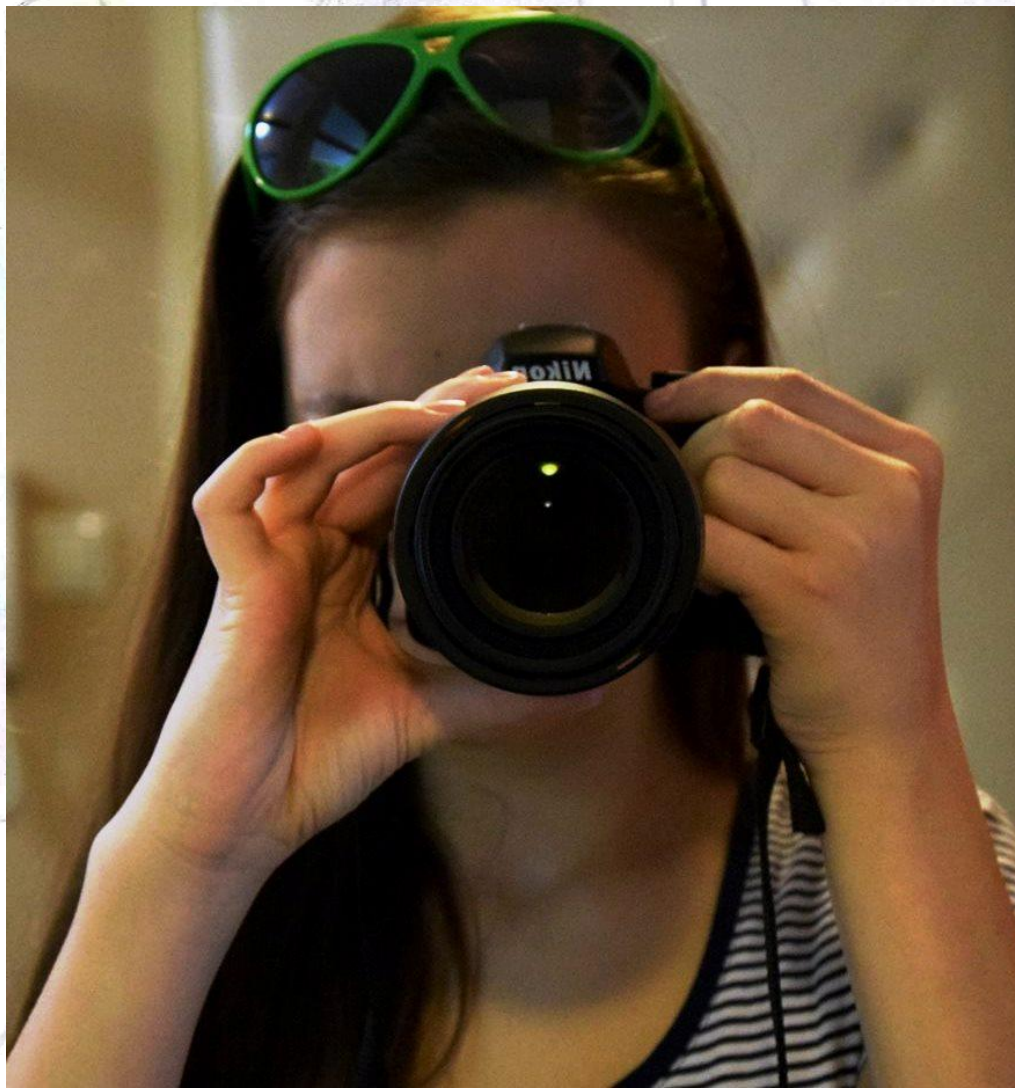
Šolskega časopisa ne bi bilo brez fotografij. Te so njegov nepogrešljiv del. Najbrž se strinjate, da marsikatera fotografija pove bistveno več kot nešteto besed. Zato smo v uredništvu še toliko bolj veseli, ker lahko predstavimo uspehe naših fotografov. In ker niso samo odlični pri lovljenju neprecenljivih trenutkov v fotografski objektiv, smo povabili učenki Rino Medjić in Julio Pristovnik, da tudi v besedi predstavita sebe in svoj konjiček.

Čudovita fotografija je najbolj odvisna od človeka

Zelo rada fotografiram. Bolj resno sem se s fotografiranjem začela ukvarjati v šestem razredu, ko sem začela obiskovati fotografski krožek. Že prej sem zelo rada fotografirala s telefonom, in sicer največ svojo mlajšo sestrico. Ko sem na seznamu za vpis v krožke videla fotografski krožek, se mi je zdelo zanimivo, da bi ga začela obiskovati. Tako sem najprej fotografirala samo s telefonom, poleg sestrice tudi naravo, na primer rože ali živali. V šestem razredu pred prvomajskimi

počitnicami sem morala slikati nek dogodek in ker še nisem imela svojega fotoaparata, sem dobila na izposajo šolskega.

Bila sem zelo presenečena, ko mi je učitelj rekel, da ga lahko imam doma tudi med počitnicami. Spomnim se, da sem ga vsak dan uporabljala in ga povsod nosila s seboj, da bi naredila čim več lepih fotografij z njim. Bil mi je zelo všeč. Preizkusila sem večino funkcij in aparat poskušala čim bolje spoznati. Čez približno mesec sem dobila čisto svoj fotoaparatus Nikon D3300, in sicer za rojstni dan. Bilo je presenečenje. Ko sem ga zagledala, nisem mogla zadržati solz sreče. To je bilo moje najlepše rojstnodnevno darilo do zdaj. Ta fotoaparatus imam še danes in ga res obožujem. Tako že četrto leto obiskujem fotografski krožek in sem vedno bolj navdušena nad fotografiranjem.

Ni stvari, ki bi si jo lahko izbrala in zanjo rekla, da jo najraje fotografiram. Iz vsake stvari lahko nastane čudovita fotografija, od navadnega drevesa do zahtevnih motivov. Vsi smo se verjetno že srečali z izkušnjo s profesionalnim fotografom na poroki, ko nastanejo čudovite fotografije samo iz šopka ali prstanov. Najlepše fotografije so seveda tiste, ko vidimo na fotografiji srečna obraza mladoporočencev. Vsaka fotografija ima svojo zgodbo, ne samo na poroki, ampak povsod.

Vsaka fotografija lahko prinese na tisoče spominov. To je še en razlog, zakaj imam rada fotografijo: vse ostane in če ne bi bilo fotografij, bi verjetno veliko stvari pozabili. Tako pa vidimo samo eno fotografijo ali podrobnost in se spomnimo cele zgodbe, svojih občutkov in vsega, kar se je dogajalo.

Zdaj fotografiram vse – od narave,

rastlin, živali, pokrajin do portretov, koncertov, ulične fotografije, rojstnih dni, birm ... Nekoč bi rada fotografirala še poroko, kar mi zaenkrat še ni uspelo, ampak verjamem, da mi v prihodnosti bo.

Vsako leto sodelujem na fotografskih natečajih Pogled in Bistvo očem skrito, srcu odkrito. Boljše rezultate sem dosegla na natečaju Pogled. V šestem razredu sem ga zamudila, niti slik še nisem

imela primernih, v sedmem razredu so bile moje fotografije sprejete, kar pomeni, da so bile prikazane na prosojnici na odprtju razstave, v osmem razredu sem dobila diplomo (ki jih podelijo pet) in moja fotografija je potem v okvirju tudi visela na razstavi. Letos sem dobila drugo nagrado, fotografija je prav tako visela na razstavi, na kar sem zelo ponosna. Opažam, da vsako leto napredujem, zato bom še naprej fotografirala.

Za vse svoje uspehe in izkušnje v fotografskih vodah sem najbolj hvaležna svojemu mentorju in učitelju Andreju Gobcu, saj sem se od njega veliko naučila. Spodbujal me je k fotografiranju, mi veliko pomagal, mi omogočil fotografiranje na veliko dogodkih, na primer šolskih dogodkih, košarkarskih tekmah, koncertih in nastopih v kulturnem centru ... Zaradi tega sem dobila veliko izkušenj in spoznala veliko ljudi. Seveda sem zelo hvaležna tudi svoji družini. Domači so me vedno spodbujali, me vozili na različne fotografske delavnice, na vse dogodke, ki sem jih fotografirala, hodili z menoj na podelitve in razstave ..., včasih so bili tudi moji motivi in nenazadnje so mi kupili fotoaparata, brez katerega si danes ne predstavljam svojega življenja.

Posebni načrtov za prihodnost še nimam, a skoraj zagotovo se fotografiranju ne bom odpovedala. Glede na to, da mi je vseč fotografiranje vsega, bom še naprej preizkušala različne stvari in nabirala izkušnje. Vsekakor si nameravam kupiti nov fotoaparata, saj je lepa fotografija odvisna tudi od opreme oziroma njene

Vsak dosežek šteje

Moje prve fotografije so nastale, ko sem bila stara štiri leta. Takrat sem tudi dobila svoj prvi fotoaparata.

Preteklo leto sem dobila nov in boljši fotoaparata. Na natečaju Pogled sem letos osvojila tretje mesto v prosti kategoriji. Nagrajena fotografija prikazuje tri deklice, ki vsaka po svoje plešejo. Na natečaju sem dobila medaljo in pohvalo. Obe visita na steni v moji sobi. Moje fotografije so bile

kakovosti. Fotografija se namreč zelo razlikuje, če jo posnameš s telefonom ali profesionalnim fotoaparatom. Čudovita fotografija je najbolj odvisna od človeka. Fotografiranje ni najlažji poklic, saj ne vidi vsak, kaj bi lahko fotografiral, da bi izpadlo lepo. Nekaj stvari se seveda da tudi naučiti, ampak moraš imeti tudi malo talenta in veliko vztrajnosti ter vaje, da prideš do večjih uspehov in da uresničiš svoj cilj.

Moj cilj je zaenkrat to, da bi bila pri fotografiranju čim bolj uspešna in da bi bilo čim več ljudem všeč moje delo. Vsak človek pa gleda na vsako fotografijo drugače, saj ima vsak svoje oči in si fotografijo lahko drugače predstavlja. Če je nekomu določena fotografija všeč, se lahko drugemu zdi čisto zanič. Tako je tudi bolj zanimivo, saj bi bilo dolgočasno, če bi bili vsi enaki.

»Fotograf je vedno na preži in opazuje svet okoli sebe v neprestanem iskanju motivov. Že pračlovek je risal na stene jam in težnja po izražanju naših doživetij je zakoreninjena v človeku. Skice resničnosti za hip ustavijo čas in ustavijo trenutek, ki se ne bo nikoli več ponovil, zato je vedno izjemen. Ustavi ga fotograf s pritiskom na sprožilec. Fotooprema zato ni resnično pomembna. Pomemben je človek, ki doživlja svet okoli sebe in s fotografijo beleži svoj svet, svojo notranjost ali pa išče nepozabne trenutke, kraje, obraze in s tem zaokroža in tudi razširja svoj doživljajni svet. Svet okoli nas je poln skrivnosti in lepote, ki jo ujameš najprej v sebi in nato skozi objektiv,« meni slovenski fotograf Jurij Pivka.

Rina Medjić

sprejete, kar je zame pomembno, saj vsak dosežek šteje.

Motive za fotografiranje najdem v naravi, ljudeh, lučkah v velikih mestih ... Nimam posebnega motiva, ki ga najraje fotografiram. Za sodelovanje na natečajih ponavadi izberem svoje najljubše fotografije ali tiste, ki se zdijo na nek način zanimive. Upam, da bom v prihodnosti še veliko fotografirala in bom imela še več takšnih dosežkov, kot je tretje mesto na natečaju.

Julia Pristovnik